

RÉGI, MAI, JÖVŐBENI DISZNÓSÁGOK

Tudomány vezérelte korunk egyik legnagyobb feladata: megoldani a népelelmezést. Milliók éheznek, halnak éhen a világ egyik részén, míg mások dőzsölnek, pazarolnak. Hazánkban mélyszegénységben élők, alultápláltak képével riogatnak egyfelől, míg a kolbász-, lekvár-, pálinka-, birkafőző-, halászlé-, s egyéb fesztiválokról esik szó, toboroz a tévé, s drága színes nyomatú prospektusok garmadája. Megműveletlen kiskertek, elgazosodott legelők egyfelől, csaknem palotához hasonló sertéstelepek, infralámpa fényében sütkérező malacok, csirkék másfelől. A Négy Mancs, s más állat- és természetvédők elítélik a libatömést, a késsel való disznóölést, a vegyszerezést, a görögdinnye lékelését, s mit sem szólnak az ellen, hogy tyúkanyóék egy tyúklépést alig tehetnek tojóhelyükön, mert nincs hely, hogy a kurtafarkú kismalac a betont túrja töf-töf-töf. S már az öreg is így csinálta...

S a gének módosítása is elér még bennünket...

Debrecen új sertéstelepéről, helyesebben húselőállító gyáráról hallván megáll bennem az ütő! A létesítendő korszerű, jövőt felvillantó „sertéstelepen” a rádió bemondója a szülőszobához hasonlította a kocák részlegét. Eszembe jut, hogy egyik barátom kandidátusi vitáján előopponensként a Mezőgazdasági Múzeumban rendezett munkahelyi vitán, néprajzi szempontú véleményünket Bellon Tibor kollegáméval együtt, a múzeum egyik fő korifeusa romantikus nyavalygásnak bélyegezve azt mondta, hogy vegyük tudomásul, hogy a növénytermesztés kémia. A FÖLD LÉNYEGÉBEN EGY NAGY KÉMCSŐ, AMIBE A VEGYSZEREKET BELETESZIK, S AZ TUDJA TOVÁBB A DOLGÁT, MIT TEGYEN A BELETETT MAGVAKKAL.

Volt már ilyen. Ugyanezt az élő állatról is elmondhatjuk majd: AZ ÓL LÉNYEGÉBEN...

A rétnek megvolt a külön disznófajtája, melyet ősapáink nagyon szerettek. Nem volt ugyan

olyan zsírtömeg, mint a mangalica, de azért finom szalonna hasadt róla; húsa, sonkája meg olyan volt, hogy csuda! Mondják talán eleink vaddisznóból szelídítették. A „szelíd” jelzőt azonban bizonyos fenntartással lehetett rájuk alkalmazni, mert még a hidasban is vaddisznó módra viselkedtek. Megfogni csak az e célra kieszelt disznófogóval tudták, leölni csak golyós fegyverrel lehetett. A rétben tökéletesen úgy viselkedtek, mint a vaddisznók. Egyébként a koca gyakran vadkannal bűgött, így nem csoda, ha a réti disznó meg a vaddisznó nagyon húztak egymáshoz... Eleinknek volt még egy másik kedvelt disznófajtája is, a szalontai disznó... A disznónyáj egész esztendőn át a rétet bújta. Annyira vad volt, hogy terelni is alig lehetett. Ha megindult, nem ott állapodott meg ahol a pásztor akarta, hanem ahol ő akart. Mindig a zombékos helyeket, sarakat, feneket kereste... A disznónak mindig terített asztala volt a rét. Tavasszal az édes nádcsira, a vadmadarak millióinak tojása, fiókája: nyáron a harmatkása, csirák, teknős békák, az elapadt vizek töméntelen hala, férgek számtalan faja; ősszel, télen a kotúba húzódott férgek, a nád, de főleg a gyékény lisztes gyökere, a téli álmodó aluvó kisebb vadak mind-mind a disznó táplálékai voltak. Télen nemcsak hogy le nem soványodott, sőt inkább hájat lökött... (*Györffy István: Nagykunsági krónika*)

-*

A debreceni Nagysándor telep a város egyik legszegényebb része. Az itt lakók nagy része munkanélküli, alkalmi munkából él, jövedelmét néhány baromfi, nyúl, birka, egy-két disznó tartásával egészíti ki. A városi állattartás tíz év előtt alkotott szabályai szerint csak nagy jószágot közegészségügyi okok miatt csak 1500 négyzetméternél nagyobb telken lehet tartani, a disznóét 1200-nál vonták meg, de a baromfi száma is korlátozva van. Sokaknak csak 600 négyzetméter vagy alig több van, s nem lehet disznaja, nagyobb számú baromfi tartása is büntetendő. A telep lakói a szabályok módosításáért fogatokkal vonultak a városháza elé, kérve a nagyjószág, disznó, baromfi tartásának engedélyezését, tekintettel az azóta megváltozott helyzetre. Ha engedélyezik az ől fennmaradását és építését a Szalonnás város kétféle tartásrendszerű lehet. (*Rádió és újsághír alapján*)

*

A Nobel-díjas Szabó László főbinyekáreszt méltán nevezhetjük az emberiség megmentőjének. Egy élet munkája során sikerült előállítania génmódosítással a mindenevő élő kolbászt, s ezzel megoldani az emberiség örökös hús ellátását. Egy új állatfaját tenyésztett ki, amelyet GYIKIDI-n ek nevezett el. Az új állat ugyanis a gyík, a disznó és a kígyó legjobb tulajdonságait egyesíti. A disznó az ízt, a hústömeget és a mindenevés tulajdonságát vitte magával az új élőlénybe. A gyík pedig azt, hogy a levágott farka ismételten kinő, azaz a darabolás nem öli meg, hanem épp serkenti az újra-meg-újra növést. Lényegében örökéletű. A kígyó csontnélküliségét, formáját, s

Írta: Szabó László

2011. október 14. péntek, 09:57 - Módosítás: 2011. október 14. péntek, 10:00

szájának korlátlan tágíthatóságát adta az új lénynek. Ezáltal farka kolbász módjára szeletelhető, a csontban nem akad meg a kés, szeletelő gép, színhúst ad, s a legkülönbözőbb méretű ennivalót is képes rágás nélkül lenyelni. A kísérleti példányok jól érzik magukat. Tömeges tenyésztésük előtt még tisztázni kell, hogy farka vágását felejtí-e a gyikidi? Ugyanakkor Kísérletek folynak a nyúl tulajdonságainak beolvasztására is, ami a szaporaság szempontjából lenne hasznos. (

Pihent agy nyomán

)